

Ind i de voksnes række.

Det er året hvor jeg blev 14 år, og konfirmationsforberedelserne begyndte lige efter nytår. Jeg får lov at gå til præst hos Fredslund Andersen i Frimenighedskirken i Holstebro. Konfirmationsforberedelserne foregår i et lille lokale på Højskolehjemmet i Skolegade med udsigt til kirken der ligger lidt længere oppe af Skolegade. Mine forældre er ganske vist ikke medlem af frimenigheden, men det er min bedstemor i Tvis. Hun laver en aftale med Pastor Andersen så jeg kan blive konfirmeret i Frimenighedskirken.

Da min skolekammerat Vagn Christensen fra Tvis også skal konfirmeres der, kan vi følges ad til undervisningen en formiddag i hver uge. I begyndelsen er der mørkt om morgenen når vi skal af sted. Som noget nyt har rutebilen mellem Herning og Holstebro fået lagt ruten gennem Tvis. Vi kan således rejse med rutebilen i den første halvdel af perioden. I den sidste halvdel cykler vi hver gang.

Vi bliver konfirmeret i maj måned. Jeg husker ikke min konfirmation som noget særligt. Kun at vi havde gæster til middag efter de kirkelige handlinger. Af gaver husker jeg kun at jeg fik omkring 500 kr. som jeg senere købte en ny cykel for. Jeg husker også at jeg på den dag smagte spiritus for første gang, idet der blev skålet på min indtræden i de voksnes række. Dengang var man voksen når konfirmationen var overstået.



Frimenighedskirken i Holstebro

Jeg gik ud af skolen efter 7. klasse omkring 1. april ved skoleårets slutning. Som tidligere omtalt ville jeg gerne have fortsat i mellemskolen, men sådan skulle det ikke være. Kort tid efter fik jeg plads som landbrugsmedhjælper i Hedegård, hos Aksel og Marianne Henriksen. Her var jeg indtil 1. november året efter. Hedegård blev drevet som et alsidigt landbrug med jordbrug, svineproduktion og malkekøer. Der var nok at se til. Dagen startede typisk ved 5 tiden om morgnen og sluttede omkring kl. 6 om aftenen. Jeg mener lønnen det første ½ år var 2000 kr. plus kost og logi. Logiet, som i øvrigt deltes med en forkarl, var i et lille kammer i enden af hestestalden.

Gårdens trækraft var 2 jyske heste og en lille grå Ferguson traktor. Hestene var mit område mens traktoren var forkarlens. Året efter blev hestene solgt og den lille grå Ferguson blev skiftet ud med en Massy-Ferguson 35. Den var vi meget stolt af. Det sidste år var lønnen 5000 kr. Det synes i dag ikke af meget for et helt år, men på den tid var det en rimelig betaling for en 15 års knægt. Jeg sluttede hos Aksel og Marianne den 31. oktober 1960.

På denne dag flyttede jeg igen hjem til mine forældre. I den tid jeg havde boet i Hedegård havde mine forældre fået ombygget huset. I tagetagen var der nu indrettet mine forældres soveværelse og et værelse som jeg skulle dele med min bror Eigil. Soveværelse i stueetagen var blevet lagt sammen med stuen. Køkkenet var blevet renoveret og det lille spisekammer var bygget om til et spartansk badeværelse. Der var både i køkkenet og i badeværelset kun kold vand i hanen. Huset blev fortsat opvarmet af en kamin, der stod lige midt i huset. Den smule varme der kunne nå frem til

badeværelset var kun gennem åbne døre og små riste i væggene. Værelserne i tagetagen fik også lidt varme ved at der over kaminen var boret huller i loftet, som var gulv ovenpå. Indbyggede skabe blev der ikke råd til. I det første år af min læretid byggede jeg selv et dobbelt skab i Eigils og mit værelse. Det var det rene luksus. I skabet var der både hylder og bøjlestang.

Den 1. november 1960, 15 år gammel begyndte jeg som tømrelærling hos Poul Frandsen i Tvis. Det viste sig at blive en god og meget alsidig læreplads. Der var både nybyggeri og renoveringsarbejde. En hel del landbrugs byggeri, men også en del parcelhus byggeri. Det var lige på den tid parcelhus byggeriet så småt tog sin begyndelse. Vi byggede en del i Mejdal og Tvis. Vi byggede Halgård og Tvis Skole. Hos Frandsen lavede vi alt selv. Vinduer og udvendige døre. Indvendige døre og inventar, gulve og lofter. Selv diverse lister og beklædninger blev fremstillet på værkstedet.

Specielt husker jeg den første dag. Jeg skulle møde på værkstedet kl. 7 morgen. Min mor havde i Brugsen købt et sæt arbejdstøj til mig. Da jeg mødte op, kikkede de andre lærlinge på mig, og trak lidt på smilebåndet, men sagde ikke noget de første dage. Mit arbejdstøj lignede mest noget som kun ældre landmænd gik med. 8 dage efter havde jeg fået anskaffet arbejdstøj der i farver og facon lignede det de andre svende og lærlinge gik med.

Som nævnt havde vi en del landbrugsbyggeri. Tømmeret var i mange tilfælde fremstillet på firmaets egen savværk. Dengang brugte man rigtig tømmer i stor udstrækning. Til en ladebygning skulle der typisk anvendes en del tømmer på 5x5 og 6x6 tommer. Selv til en forholdsvis lille bygning kunne det sagtens blive til flere hundrede meter i længder fra 2,5 m. og op til 7-8 m. Limtræ og den slags konstruktions træ kom først langt senere. Tømmeret tildannede vi selvfølgelig selv. Remme skulle blades sammen med franske låse. Stolper, skråbånd og hanebånd blev tappet sammen. Stort set skete det hele med håndværktøj. Vi havde højest en håndrundsav og en boremaskine til hjælp. Transport af tømmeret på byggepladsen foregik på skuldrene. Tømmer som fuglene havde pippet i 8-14 dage før. Det vejede godt til. Da jeg er ca. 50 år får jeg konstateret et for stort svaj i nederste del af rygsøjlen med deformede bruskskiver mellem ryghvirvlerne. Kiropraktoren mener det er en erhvervsskade der stammer fra min ungdomstid. Jeg har derfor tit tænkt på den belastning en spinkel knægt på 16-17 år var udsat for. Dengang var der ikke nogen regel for hvor meget en person måtte løfte. Den eneste regel var "Tøsedreng" hvis man måtte give op overfor vægten.

Dengang fabrikerede vi også selv gitterspær til parcelhusene. Et job som os lærlinge syntes var interessant. Der fik vi vor lyst styret hvad angår at slå søm i. Til et enkelt spær skulle der oftest slås op til 150 stk. 3 tommer søm i. Rejsning af spærene skete også manuelt. En mand i hver side af huset, og 2-3 mand på jorden til at hive spærene op til gavlen. Når spærene var rejst og forsvarlig stivet af var der rejsegilde. Først blev Dannebrog sat op på en lægte i midten af huset. Naboer, venner og bekendte mødte op med de traditionelle rejsekranse, fremstillet af en fælg til et cykelhjul, hvorpå der var bundet årstidens blomster og løv. Hvis det var ekstra fint var kransen forsynet med hvide og røde bånd. Kransene blev fastgjort på hver sin lægte og derpå sømmed op ved siden af flaget. Derpå var der øl og pølser til alle. Vi læredrenge så altid frem til disse rejsegilder, der altid var festlige.

Parcelhusbyggeriet startede så småt op omkring 1960. Fra at vi byggede 1 – 2 huse i det første år af min læretid, byggede vi vel mellem 10 og 20 i det sidste år.

Der kom også lidt mere hjælpemidler op gennem min læretid. Små håndmaskiner begyndte at dukke op. Vore transportmidler blev skiftet ud fra cykel til varebil. De første mobilkraner dukkede op. De var en stor hjælp til at rejse tømmer og gitterspær.

Da jeg var yngste læredreng var det kutyme at yngste mand fejede på værkstedet hver aften efter fyraften. Den regel ophørte da den næste lærling startede 1 år efter mig. Han kom cyklende fra Holstebro hver dag. Mester syntes det var synd, at han skulle feje hver aften inden turen hjem. Jeg fik så jobbet at feje, mod ekstra betaling. 5 kr. pr. dag. Oven i en ugeløn på 70-80 kr. hvoraf jeg

afleverede halvdelen hjemme, var det en formidabel god betaling. På den tid var 45 timers arbejdsuge lige indført året før, men hos os arbejdede alle 50 timer. Da jeg avancerede til 2. års lærling blev aftalen at jeg nu skulle have 2 kr. i timen for normal arbejdstid og 5 kr. pr. time der lå ud over 45 timer. De 5 kr. for feje opgaven forblev den samme gennem hele læretiden, mens jeg steg en kr. pr time for hvert år efterfølgende.

Hvert år til Jul var der kontante julegratiale til alle ansatte, og her kan det nok være, at jeg spærrede øjnene op. Knap 2 måneder efter min tiltræden lå der en kuvert til mig med hilsen og glædelig jul fra Mester. 500 kr. var der i. Det var mange penge for en 15 års knægt på denne tid. Det første jeg tænkte var, at det var godt nok en flot træk af Mester. Min næste tanke var. Mon ikke det er en fejl? Måske har en af de andre lærlinge fået en kuvert, med et noget mindre beløb? Jeg besluttede mig for ikke at sige noget i første omgang, men forsigtig høre hvad de andres kuverter indeholdt. Til min store forbavselse havde alle, svende som lærlinge, modtaget nøjagtig det samme beløb, og som de i øvrigt fik hvert år.

I foråret 1961 skulle jeg på Teknisk Skole for første gang. Tidligere var det normal at lærlingene gik på Teknisk Skole om aftenen. Fra starten af året i 1961 blev aftenskolerne afskaffet og ændret til 6 ugers dagskole i hvert læreår. Skoletiden var 8 timer fra mandag til fredag og 5 timer om lørdagen. 45 timer i alt. Efter en uge på skolen blev der foreslået, at vi på frivillig basis udvidede undervisningen med 1 time, ugens første 5 dage og holdt fri om lørdagen. Det var der vist ingen der var utilfreds med, og alle stemte for.

Det var jo normalt at vi arbejdede 50 timer om ugen den gang. Da Mester fandt ud af at lørdag var blevet til en fridag, mente han at jeg kunne møde på værkstedet om lørdagen.

I 1961 blev der mellem fagforbundene indgået forlig om 42 timers arbejdsuge. Hos Poul Frandsen bevirkede dette at firmaet generel gik over til 5 dages uge med 9 timer pr. dag, og sådan forblev det resten af min læretid.

Da vi næsten boede naboer til værkstedet, var det ikke nødvendigt for mig at stå op ret meget før mødetid. Når jeg skulle møde kl. 7 stod jeg op 10 min. i 7 og mødte til tiden. Morgenmad var ikke noget jeg spildte tid på dengang.

Læretiden sluttede 31. oktober 1964 som også var sidste arbejdsdag hos Tømrefirmaet Poul Frandsen. En måned forinden havde jeg på Holstebro Tekniske Skole lavet svendestykke, Bindingsværk med grat og stikspær. Tømrefirmaet blev ca. 1 år senere til Tvis Køkkener.

Allerede mens jeg var hos Aksel Henriksen i Hedegård købte jeg en 9 mm. Salon riffel. Og hvorfor nu det? Jo, mest for at dupere jævnaldrende skolekammerater. Flere af dem havde lugtgeværer. I de sidste år af min skoletid havde jeg inderligt ønsket mig et luftgevær, men det blev der ikke råd til. Mine forældre var også kraftig imod, at vi skulle have skydevåben i huset. Da jeg nu var flyttet hjemmefra i en alder af 14 år havde jeg friheden til at gøre som jeg selv ville. At jeg burde have fulgt mine forældres aversion mod skydevåben blev senere en kendsgerning. Da jeg kom i lære og var flyttet hjem igen, var samme riffel nær blevet mit endeligt.

I mit og Eigils værelse var der et tagvindue, og når jeg stod på sengegavlen af min seng kunne jeg nå op gennem dette tagvindue, og derfra skyde efter stort set alt der kunne være interessante mål. Ved en sådan lejlighed stod jeg en søndag eftermiddag i tagvinduet med en skarpladt riffel. Jeg var alene hjemme. Da jeg ville indstille skydningen, sad der stadig en patron i kammeret. Jeg løsnede derfor hanen og lod bundstykket glide frem mod patronen. Nu kunne våbnet ikke affyres. Derefter satte jeg geværet ned mod sengegavlen med skæftet nederst. Uheldigvis ramte skæftet ved siden af sengegavlen og geværet dumpede ned mod gulvet. Dette forårsagede at bundstykket blev slået lidt tilbage, og da det igen slog frem blev patronen i kammet affyret. Jeg stod først lidt og undrede mig over at projektilet var gået forbi mig og op gennem vinduet. Da jeg tvivlede på at det var sket, steg jeg ned fra sengegavlen for at se om projektilet var ramt ind i skråvægen, ved siden af vinduet. Idet

jeg der konstaterede at dette heller ikke var tilfældet, mærkede jeg noget varmt løb ned af mit højre lår. Da blev jeg hurtigt klar over hvor projektilet var. Det sad et sted i mit lår. Jeg vidste nu at jeg hurtigt skulle have hjælp. Jeg styrtede ned af trappen og ind til naboen. De var ikke hjemme, hvorefter jeg fortsatte gennem deres have og ind til det næste hus. Der fik jeg hurtigt forklaret dem situations alvor. Hurtigt blev der ringet efter Ambulance og derefter sørgede de for at standse blødningen.

Et røntgen undersøgelse på sygehuset i Holstebro viste at projektilet sad lige under huden i hoften. Det var passeret tæt forbi benets hovedpulsåre uden at gøre skade. Projektilet fjernet og sårene forbundet. Derefter blev jeg lagt på en 10 sengs stue. Det første døgn blev forbindingerne skiftet 2 gange, da det blødte igennem. Efter 4 dage på sygehuset blev jeg sendt hjem, med besked om at skåne benet.

Da jeg kom hjem havde min far solgt riflen for 75 kr. Det blev jeg noget fortørnet over. Mest fordi jeg året før havde givet 300 kr. for den. Og så fik jeg aldrig de 75 kr.

Der gik 14 dage før jeg igen var rentravende. De første dage lå jeg i sengen med voldsomme smerter. Smertestillende tabletter var ikke noget vi sådan i almindelighed havde i huset. Jeg husker specielt den følgende lørdag aften. Mine forældre var til fest i forsamlingshuset. Jeg havde så forfærdelig ondt i benet og fik sendt Eigil af sted efter min mor. Efter nogen tid kom han tilbage med besked om, at jeg bare skulle lægge mig til at sove.

Den fine nye cykel som jeg købte for mine konfirmationspenge byttede jeg allerede året efter til en racercykel. Flere af mine venner var begyndt at køre på racercykel. Det var dog lidt uorganiseret og blev kun til nogle ture ud af landevejene på må og få. I sommeren 1960 blev vi bekendt med at en cykelklub var under etablering i Holstebro. Vi var nogle stykker som var til et orienterende møde i et kælderlokale på Hulvejen i Holstebro. Da klubben blev startet var det dog kun mig der blev medlem. Klubben fik navnet "Holstebro Cykle Club af 1960".



Min første Crecent racer

Nu begyndte der så at komme lidt mere struktur på træningen. Som juniorrytter var træningsdistancen 30 km. Samme distance som i konkurrencer. Det var nu ganske simpelt, da den gik fra 1 kilometer stenen på Skjernvej og til 16 kilometer stenen, der stod umiddelbart neden for Præstbjerghøje på syd siden. Præstbjerghøjes formidable stigning skulle således overvindes både ud og hjem. Vi fik sat nogle mål for træningen. Tiden på denne rute for henholdsvis junior ryttere og senior ryttere. Som junior skulle vi kunne klare distancen på mindst 40 min.

I 1961 kørte jeg mit første cykelløb i Hurup i Thy. Som junior blev løbet kørt som enkeltstart over 30 km. Det blev til adskillige løb - hen over sommeren 1961 og 1962. At komme ud til disse løb var et helt kapitel for sig. Klubbens formand lejede en bus uden fører og kørte så bussen selv. Cyklerne blev så læsset på taget og surret godt fast. For mit vedkommende var det tidligt op, og så på cykel til mødestedet i Holstebro. Løbene startede som regel kl. 9 om formiddagen, og vi skulle helst være fremme mindst ½ time før. Efterhånden begyndte jeg at køre lidt sur i det. Selvom jeg trænede 20 – 30 km. 4 – 5 aftener om ugen, udviklede det ikke mine evner og præstationer. I foråret 1963 stoppede jeg karrieren som cykelrytter, solgte min racercykel, som nu var den 3. på 3 år. I stedet



Express knallert magen til min

købte jeg en splinterny knallert. Jeg havde ikke fortalt det til vennerne, der gjorde store øjne da jeg troppede op med min fine Express Super med 2 gear.

Som jeg tidligere har beskrevet var jeg som skoledreng tit med Far når han hentede varer rundt om i Jylland. En dag vi havde hentet brunkul i Søby blev for mig en speciel dag der kom til at følge mig resten af livet. Brunkullene skulle læsses af hos en beboer på klostervej lige overfor stationsbygningen. Før aflæsningen havde Far og jeg været hjemme til middag. Jeg var vist ikke lige færdig

med maden da Far kørte, så jeg cyklede derhen. Tiplad på lastbiler var dengang luksus udstyr, så kullene blev læsset ved manuel kraft. Da ladet var tømt kørte far hjemad og jeg fulgte efter for fuld damp på cyklen. Men ak og ve. Da Far var næsten fremme ved Smedegårdvej kørte en personbil ud foran ham så han måtte bremse hårdt op. Desværre opdagede jeg ikke at lastbilen pludselig holdt stille, men hamrede op bag i bilen for fuld kraft. Jeg husker kun at jeg ramte bagenden af bilen meget hårdt. Det næste jeg husker er at jeg ligger hjemme på divanen i stuen, godt forslået og med en overlæbe så tyk at jeg næsten ikke kunne sige noget. Der blev sendt bud efter doktoren, der mente at jeg havde fået en mindre hjernerystelse og skulle holde sengen i 3-4 dage. Først dagen efter opdagede jeg at jeg havde mistet en fortand. Efter en uges tid var jeg sammen med Mor hos en tandlæge i Holstebro. Tandlægen var af den opfattelse at en stifttand ikke kunne komme på tale før mine tænder var udvokset. Dengang var der ikke nogen forsikring der dækkede den slags. Mine forældre havde ikke, hverken ulykkesforsikring eller anden forsikring der kunne dække tandskaden. Jeg var på ulykkestidspunktet omkring 8-9 år. Jeg ved det ikke nøjagtig, men som årene går vokser fortænderne sammen og da jeg er 15 år har jeg blot et stort mellemrum mellem fortænderne. Da jeg får indkaldelse til session er der i indkaldelsen anført at dårlige tænder skal være behandlet før sessionen. Kort tid efter får jeg en tid hos en tandlæge i Holstebro. Efter en snak om løsningsforslag bliver vi enige om at trække de forstørrede tænder ud og erstatte dem med kunstige tænder. Det viser sig dog at 2 kindtænder ikke står til at redde på grund af manglende vedligeholdelse. Ligeledes viser det sig nødvendig at fjerne den sidste fortand også. Kort tid efter får jeg en protese med 4 fortænder og 2 kindtænder i overmunden.

Det var på den tid det efterhånden gik op for mig at der var en vis forskel på drenge og piger. Mine venner havde kærester, men det havde ikke rigtig haft min interesse. Alligevel skete der noget til en fest hos Poul Erik Ager. Vi kaldte ham nu altid for Pylleager. Hvor dette navn kom fra ved jeg nu ikke.

Poul Erik havde besøg af en kusine og hendes veninde fra Blåvand. Vi festede og dansede en lørdag aften. Jeg blev lidt lun på veninden og havde den opfattelse at det var gensidigt. Kusinen og veninden rejste hjem uden der blev mere ud af dette.

I vor sommerferie dette år blev Poul Erik og jeg enige om at aflægge damerne i Blåvand et besøg. Rejsen skulle ske på knallert. Vi drog af sted en tidlig morgen. Ruten til Blåvand gik langs rute 11 (dengang benævnt som hovedvej 11) gennem Skjern og Tarm til Varde. Videre mod Oksbøl og Blåvand. Dengang en knallert tur på 4½ time.

Vi boede hos Jens Eriks moster og kusine i et lille hus i udkanten af byen, hvis det kunne kaldes sådan. Dengang bestod Blåvand, eller Oksby som byen faktisk hedder, af spredt bebyggelse med kirken, købmanden og telefoncentralen som de vigtigste steder.

Vi havde egentlig nogle gode dage hvor vi tilbragte det meste af tiden på stranden ude på Skallingen. Jeg fik aldrig kontakt til tidligere omtalte veninde til Poul Eriks kusine. Jeg gjorde vist heller ikke så meget for det. Hen mod slutning af ugen var vi på Ho Fåremarked. Her var vi sammen med Kusinen, en anden af hendes veninder og hendes kæreste. Her kom Jens Erik i kontakt med en pige som han tidligere havde kendt. Inden vi kørte hjem blev aftalen at vi alle mødtes næste dag på stranden på syd spidsen af Skallingen.

Den følgende dag, en søndag i sommeren 1962 står prentet i min hukommelse som et evigt minde. Sydspidsen af Skallingen havde den bedste badestrand med sandbund og bred strand, og vist også nogle gamle miner fra krigens tid. Så alle var hurtigt i vandet. Alle undtagen mig var dygtige svømmere, så der gik ikke længe før de alle var ude på revlen, ca. 100 meter fra stranden.

Efterhånden fik jeg taget så meget mod til mig at jeg vadede ud til de andre. På det dybeste sted gik vandet mig til halsen. På revlen kun til midt på livet. Efter en times leg var det tid at vende ind igen. Men ak og ve. Højvandet var i mellemtiden sat ind og vejen ind for mig var blevet væsentlig dybere. Da alle var inde på stranden stod jeg i vand til halsen 30-40 meter fra stranden med en temmelig bred rende foran mig hvor jeg ikke kunne bunde. Jeg opdagede at der lidt nord for var rester af et gammelt træhøfte. Ved hjælp af de gamle

træstolper kunne jeg holde hovedet oven vande og med armene trække mig ind på lavere vand. Da jeg kom ind på stranden til de andre, blev jeg klar over at de end ikke havde observeret min farlige situation.

Det var planen at vi skulle køre hjem denne aften, men pigen som Jens Erik havde truffet havde endnu en uges ferie sammen med sine forældre i et sommerhus i området. Selvom hans ferie var slut og han skulle møde på sit arbejde dagen efter insisterede han på at vi blev endnu en dag. En dag mere blev til 2 dage inden vi denne tirsdag eftermiddag fik pakket for at vende hjemad.



Sandstrand langs Skallingen

Vi var vel knap nået Varde før det satte i med et kraftigt regnvejr. Dog fortsatte vi, for om eftermiddagen var der kommet telefonisk besked fra Jens Eriks forældre at, nu var det hjemad for at passe sit arbejde. Efter ca. 2½ - 3 timers kørsel var vi nået lidt nord for Skjern. Nu begyndte Jens Eriks NSU knallert at sætte ud. Efter yderlig et kvarter døde den total. Vi så en lille ejendom med lys i vinduerne. Her gik vi ind, bankede på, forklarede vor situation og spurgte om vi måtte overnatte i laden. Den lidt ældre beboer forbarmede sig og viste os op på loftet i stuehuset. Her sov vi på nogle gamle madrasser til tidlig næste morgen.

Da morgnen oprandt, var regnen ophørt og planen var at fortsætte hjemad. Men Jens Eriks Knallert var total død. Efter flere forsøg på nødtørftig reparation, måtte vi opgive. Igen var vi inde ved en ejendom for at låne telefonen. Det var jo årtier før mobiltelefonens udbredelse. Jens Erik ringede hjem. Aftalen med hans mor blev at jeg fortsatte hjemad og Jens Eriks far hentede ham i sin varebil. Jeg havde ferie ugen ud mens Jens Erik måtte stå skoleret hos sin arbejdsgiver med en god forklaring for at møde 3 dage for sent efter ferien. Men vi havde, alt i betragtning, en herlig ferie.

Kort tid efter mødte jeg Jonna. Hun var kommet i lære på kontoret i Tvis Foderstofforretning, hvor min far arbejdede. Nu på bagsmækken kan jeg se at Jonna ikke var en sød pige, men en beregnende væsen der kontrollerede og dominerede alt omkring sig. Efter 3 måneder skulle vi forloves. Efter 4 måneder forlod hun lærepladsen og tog job som husbestyrerinde for en landmandsfamilie i Tvis.

Jonna havde kontakt til Jehovas Vidner hvor hun i en periode trak mig med til møder. Hos sine Jehovas Vidner venner udgav hun sig for, at være den lille dydige og forsagte pige. Det lå temmelig

langt fra sandheden når hu tog på sine rejser til København. I sommeren 1963 kørte hun og jeg på en uges Scooter ferie til København, Nakskov og Svendborg. Alle steder besøgte vi nogle af hendes familie og alle steder nedgjorde og ydmygede hun mig for egen vinding. Hvad hun ellers rodede sig ud i ved jeg ikke præcis, men jeg tror det var noget med seksuel misbrug i hendes tidligere liv der gjorde udslaget. Sidst på sommeren 1963 fandt jeg hende efter at hun havde tømt sin arbejdsgivers sovepiller glas. Efter 14 dages sygehusophold, uden psykologisk behandling blev hun udskrevet og fik et job som køkkenpige på en større gård i Vejrum. Endelig havde jeg fået nok og ønskede at ophæve forlovelsen. Hun tryglede mig til at fortsætte forholdet. Få uger efter hævdede hun selv forlovelsen. Hun skulle nok bestemme hvornår det skulle ophøre.

Dette et lærerigt forhold der åbnede mine øjne for, hvornår det var kærlighed og hvornår det var bekvemmeligt, at have en kæreste.

Kort tid derefter traf jeg Ingrid. Ingrid var jeg kæreste med i sommeren 1964. Jeg tror ikke det var rigtig kærlighed fra min side. Jeg havde ikke denne mavefølelse som jeg senere oplevede.

Tiden mellem 1961 – 1964 var i det hele taget en turbulent tid. Der var gang i noget hele tiden. Så snart det daglige arbejde var vel overstået gik det over stok og sten. Først var det Cykelløb som tidligere beskrevet. Så kom knallerten, der stort set aldrig havde en kold motor. Ikke sådan at den var speciel ulovlig. Højst et lille hak i stemplet for at få lidt mere kraft til et lidt højere gear end den var født med. Kort tid efter min 18 års fødselsdag erhvervede jeg kørekort, men en lille bil blev der aldrig råd til. Det var nu heller ikke nødvendigt, for min jævnaldrende skolekammerat Vagn Åge som jeg i denne periode også tilbragte mange timer sammen med, havde købt sin første bil til sin 18 års fødselsdag. Da vi nu var blevet 18 år gammel kunne vi gå på værtshus, hvilket vi benyttede os flittigt af. Det blev dog hurtigt reglen at jeg ikke drak mere end jeg kunne køre bil, mens Vagn Åge til tider drak sig fra sans og samling. Da mine forældre i foråret 1964 anskaffer sig en bil, en Renault 4L, som jeg af og til låner, er det ligesom ikke mere så interessant at være chauffør for Vagn Åge og vore druk ture ebbede langsom ud.



Mine forældres første bil

Kort tid før min læretid var forbi holdt jeg svendegilde hjemme hos mine forældre. Mine venner var inviteret sammen med evt. kærester. Jeg husker faktisk ikke hvem der var med til festen, ud over min lærekammerat Anker og hans kæreste Sonja.

Denne lørdag aften skete der en skelsættende ændring i mit liv. Jeg mødte ”Sonja”, mit livs kærlighed. Da var der noget der kortsluttede i hovedet på mig, på den positive måde. Der stod hun pludselig, lys levende og så dejlig ud. Vi dansede, snakkede og rørte ved hinanden så det for mig næsten var som der sprang positive ladede gnister mellem os. Aftenen sluttede og gæsterne og Sonja tog hjem.

Den nat sov jeg ikke meget, og næste dag var jeg i vildrede om mine følelse for Sonja var gensidige. Hun havde fortalt mig at hun ekspederede i slik- og chokoladeforretningen, Onkel Toms Hytte i Østergade i Holstebro. Om aftenen lånte jeg mine forældres bil, kørte til Østergade i Holstebro og fandt butikken. Jeg stod længe udenfor, dels for at der var kunder i butikken, og dels for at modet var ved at svigte. Min far havde aftenen før overhørt at Sonja havde slået op med sin Anker. Det havde han bare ikke fortalt mig. Endelig tog jeg mod til mig og fik åbnet døren til

butikken. Den nat tilbragte vi sammen. – Nej, nej ikke på den måde. Vi snakkede hele natten, sad i bilen, døsede måske lidt ind imellem, men snakkede meget. Jeg var himmel henrykt. Havde en mærkelig kilderer i maven, og for første gang i mit liv var jeg rigtig forelsket.

Få dage senere blev jeg præsenteret for Sonjas forældre i deres hjem i Mejdal. Jeg husker det forløb fint og jeg blev accepteret. Sonja fortalte mig senere at det ikke lige var sådan at hun havde opfattet det.

Herefter var vi sammen hver - eneste dag. Der skulle dog ikke gå mange dage før jeg måtte forlade min elskede. Jeg var blevet indkaldt til militærtjeneste og skulle møde på Flyvestation Karup den 2. november 1964.